

ת"פ 1898/08/15 - מדינת ישראל נגד נוח גזאוי, אחמד גזאוי, אברהים גזאוי

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן
ת"פ 1898-08-15 מדינת ישראל נ' גזאוי (עציר) ואח'

המאשימה:	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד מוריה הירש
הנאשמים:	1. נוח גזאוי (עציר) 2. (קטין) ע"י ב"כ עו"ד חלבי 3. (קטין) ע"י ב"כ עו"ד רבאח 4. (קטין) ע"י ב"כ עו"ד צמל 5. אחמד גזאוי (עציר) 6. אברהים גזאוי (עציר) שניהם ע"י ב"כ עו"ד מחמוד

פסק דין לנאשמים 2, 3 ו-4 גזר דין לנאשמים 5 ו-6

תיק זה מתנהל נגד 6 נאשמים. הנאשמים 1, 5 ו-6 הינם בגירים, והנאשמים 2, 3 ו-4 הינם קטינים. כל הנאשמים הגיעו להסדר טיעון, לפיו הם הודו בכתב אישום מתוקן. הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש, ובשים לב לגילם של כל הנאשמים, הוגשו תסקירי קצין מבחן.

מתן גזר דינו של הנאשם 1 נדחה לאחר שנאשם זה הודה בכתב אישום מתוקן רק לפני ימים אחדים, ובעקבות הצורך בהגשת תסקיר, נקבע עניינו לטיעונים לעונש ליום 30.5.16.

כפי שיובהר להלן, חלקם של הנאשמים שונה, הן מבחינת האישומים בהם הודו, וכפועל יוצא מכך גם בעת גזירת הדין.

להלן אסקור את האישומים השונים, כפי שהם מתייחסים לכל אחד מהנאשמים.

האישום הראשון מתייחס לנאשמים 1, 2 ו-3.

נטען, כי ביום 23.6.15, קשר הנאשם 1 קשר עם חלק מהנאשמים על מנת לתקוף עוברי אורח יהודים בטיילת ארמון הנציב בירושלים. באותו יום, יצר הנאשם 1 קשר טלפוני עם הנאשם 3, והשניים קבעו ללכת לטיילת. הנאשמים 1 ו-2 פגשו את נאשם 3, ויחד עמו הגיעו למקום שם שהו באותה עת המתלון ואשתו, שהינם בעלי חזות חרדית.

המתלונים ישבו על ספסל, והנאשמים התיישבו במפלס גבוה יותר מאחוריהם. המתלונים הפנו את מבטם לנאשמים, ואז הנאשם 1 שאל "מה אתה מסתכל?".

המתלונים קמו על מנת לעזוב את המקום, אך הנאשמים 2 ו-3 קפצו ונעמדו מולם. הנאשמים הקיפו את המתלון, דחפו אותו והכו אותו בגבו, עד שנאשם 1 היכה במכת אגרוף בפניו של המתלון. מעוצמת המכה, התמוטט המתלון על הרצפה והחל לדמם מאפו. ברגע זה הבחינו הנאשמים באנשים המתגוררים במקום וברחו. כתוצאה ממכת האגרוף, נשבר אפו של המתלון והוא איבד את הכרתו לזמן קצר.

בהתאם להודאת הנאשמים, הרשעתי את הנאשם 1 בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמורות, בניגוד לסעיף 335+333(א)(2) לחוק העונשין, וקבעתי, כי הנאשמים 2 ו-3 ביצעו אותה עבירה.

האישום השני התייחס לנאשמים 1, 2, 3, 4 ו-6.

בכתב האישום נטען, כי ביום 26.6.15, יצר הנאשם 1 קשר טלפוני עם נאשם 3 על מנת ללכת לטיילת. הנאשמים 1 ו-2 פגשו את הנאשמים 3, 4 ו-6, וכל הנאשמים הגיעו יחד לטיילת. באותה עת שהה המתלון במצפה אשר צופה על הר הבית. הנאשמים הגיחו מאחור והחלו להקיף את המתלון, תוך שנאשם 1 שאל אותו על מה הוא מסתכל, והמתלון ענה לו על הר הבית. הנאשם 1 אמר לו, כי מדובר באל אקצה ולא בהר הבית. המתלון הצליח להיחלץ ממעגל הנאשמים שהקיף אותו, ולאחר דין ודברים, התגרה הנאשם 1 במתלון, והציע לו להתקשר למשטרה. המתלון אמר לנאשם 1, כי אינו מעוניין, אך אחד הנאשמים המשיך ודחף את המתלון.

הנאשמים הודו, כי לאחר שהמתלון התחיל להרים את קולו, הם החלו להכותו במכות אגרופים בגבו ובחלק גופו העליון. בתוך כך, נאשם 1 היכה את המתלון בפניו באמצעות אגרופן שהיה ברשותו, נאשם 2 תקף את המתלון באמצעות מקל עץ שהיה ברשותו, ונאשם 4 היכה את המתלון באמצעות מקל עץ בגבו.

בהמשך האישום השני נטען, כי המתלון החל לברוח מהמקום כאשר נאשמים 1 ו-2 רודפים אחריו. נאשם 1 משך את הגופייה שהייתה לגופו של המתלון, קרע אותה והשאירה בידיו. המתלון הצליח לברוח מהמקום ולהזמין את כוחות המשטרה. הנאשמים 1 ו-2 חזרו אל יתר הנאשמים שנותרו מאחור, שרפו את הגופייה וכל הנאשמים ברחו מהמקום.

הנאשמים הודו, כי כתוצאה ממעשיהם, נגרמו למתלון חתכים באזור פיו, סנטרו וגבו, והוא נזקק לתפרים. כמו כן, נשברה חתיכה מאחת משיניו ונגרמה לו שריטה בזרועו הימנית.

בעקבות הודאת הנאשמים, הרשעתי את הנאשמים 1 ו-6 בעבירות של פציעה חמורה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 335+334(א)(2)+(3) לחוק העונשין, וקבעתי, כי הנאשמים 2, 3 ו-4 ביצעו אותן עבירות.

האישום השלישי התייחס לנאשמים 1, 2, 3 ו-5.

באישום זה נטען, כי ביום 27.6.15, יצר הנאשם 1 קשר טלפוני עם הנאשם 3 על מנת להיפגש בטיילת. הנאשמים 1 ו-2 פגשו את הנאשמים 3 ו-5 ואת איוב גזאווי, ויחד הגיעו למקום. נטען, כי באותה עת שהו במקום מתלונן ומתלוננת בעלי חזות חרדית, וישבו על ספסל. הנאשמים התקרבו למתלוננים ונאשם 1 פנה אליהם ושאל אותם מה הם עושים במקום. המתלונן ענה לו, כי הוא יושב ומדבר עם המתלוננת, אך אם הדבר מפריע להם, הם יעזבו את המקום. נאשם 1 אמר למתלוננים שהמתלונן יכול להישאר ושהמתלוננת תבוא איתם. המתלוננים סירבו, והנאשם 1 חזר ואמר למתלונן, כי יחכה במקום, וכי הם יחזירו את המתלוננת תוך 10 דקות. הנאשמים התקרבו למתלוננת והנאשם 1 נגע בלחיה של המתלוננת. המתלוננת ביקשה מנאשם 1 לא לגעת בה, וכי אם ימשיך היא תתקשר למשטרה. הנאשם 3 המשיך ונגע בשוק רגלה של המתלוננת. המתלוננת הזיזה את ידה וחזרה וביקשה מהנאשמים שלא יגעו בה, וניסתה להתקשר לכוחות המשטרה. נאשם 5 אמר למתלונן להסתכל על אחד הנאשמים, ואז העיף נאשם 5 את הכיפה של המתלונן מראשו, והנאשמים החלו לתקוף את המתלונן בבעיטות ובאגרופים, תוך שהנאשם 1 מכה את המתלונן בראשו באגרופן. נטען, כי המתלוננת נבהלה וחלק מהנאשמים החלו לתקוף אותה, תוך שנאשם 1 החל לתקוף אותה במכות באזור ראשה, וכתוצאה מכך נפלה המתלוננת על הספסל. המתלוננת ניסתה בשנית להתקשר למשטרה, ונאשם 1 ניסה לחטוף את הפלאפון מידה, תוך כדי שהנאשמים האחרים, ונאשם 1 שאחז בידו אגרופן, מכים אותה מספר פעמים באזור הראש והכתף. כאשר שמעו הנאשמים, כי אחד מאנשי המשטרה ענה לשיחה, ברחו מהמקום.

הנאשמים הודו, כי כתוצאה ממעשיהם, דיממו המתלוננים, למתלונן נגרמו חתכים בראשו ובאוזניו והוא נזקק לתפרים. למתלוננת נגרמו חתכים שטחיים באזור ראשה ובסמוך לאוזנה.

בהתאם לכך, הרשעתי את הנאשם 5 בעבירה של פציעה חמורה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 335+334(א)(2)+(3) לחוק העונשין, וקבעתי, כי הנאשמים 2 ו-3 ביצעו אותן עבירות.

כאמור, הוגשו תסקירים בעניינם של כל הנאשמים, ולהלן אתייחס לתסקירי שירות המבחן.

התסקיר בעניינו של הנאשם 2

הנאשם, כבן 18 ו-6 חודשים. אביו של הנאשם, מסר לשירות המבחן, כי מאחר שהחוק בישראל אוסר עליו להכות את בניו לשם חינוכם, אין הוא יכול לשלוט בבניו, ואינו יכול להניא אותם מביצוע עבירות. הנאשם הודה בביצוע העבירות במלואן, אך בלט, כי אינו נושא אחריות מלאה על מעשיו, וכי ניסה לצמצם את חלקו בעבירות ולהפחית מחומרת התנהגותו. שירות המבחן ציין, כי בלט שהנאשם אינו מחובר לחומרת התנהגותו, וכי נתן לגיטימציה לשימוש באלימות במקרים מסוימים, ואף במקרים עתידיים הדומים למקרים העולים מכתב האישום, דבר שמראה כי הנ"ל לא הפיק לקחים כנדרש. בסיומו של תסקיר, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית, אך ביקש להתייחס מחד לגילו בעת ביצוע

העבירות, וכן לעובדה, כי מדובר במעורבות ראשונה בפלילים. מאידך, המליץ שירות המבחן להתייחס לחומרת העבירות וריבוי, ויחסו הבעייתי והמדאיג של הנאשם לביצוע העבירות.

התסקיר בעניינו של הנאשם 3

הנאשם, כבן 17 ו-8 חודשים, בן לזוג הורים גרושים ו-4 ילדים. מצבה הכלכלי של המשפחה תואר כירוד מאוד, והמשפחה עוסקת בהישרדות יום יומית, לאחר שעברה טראומה ומשבר של אלימות מצד האב וגירושין של ההורים. שירות המבחן ציין, כי סבו של הנער נפטר בנוכחות הנער בבית החולים, וכי לדברי האם, השפיע הדבר על הנאשם. שירות המבחן ציין, כי הנאשם לקח אחריות חלקית על ביצוע העבירות וכי נגרר על ידי שותפיו בתיק. בסופו של תסקיר, ציין שירות המבחן, כי נוכח העובדה שמדובר בנער העצור עד תום ההליכים, חומרת העבירות וחוסר הסכמתו של הנער לקשר עם שירות המבחן לאחר שחרורו מהכלא, וגילו המבוגר יחסית - **"אין אנו יכולים לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו"**. שירות המבחן המליץ להתייחס בגזר הדין לחומרת העבירות, ולעובדה, כי הנאשם 3 לקח אחריות חלקית לעבירות. בנוסף, המליץ שירות המבחן להתייחס לתקופה הממושכת בה שוהה הנאשם במעצר ולעובדה, כי זוהי מעורבותו הראשונה של הנאשם עם החוק, אשר אינו מעוניין במעורבות חוזרת בפלילים.

התסקיר בעניינו של הנאשם 4

הנאשם, כבן 17 ו-5 חודשים. אביו עובד כאיש תחזוקה בקק"ל ואמו עקרת בית. הנאשם מסר, כי שותפיו לעבירה הבחינו בבחור עם חזות יהודית, תקפו אותו, וכי הוא הצטרף לשותפיו בתקיפת הבחור היהודי בכך שנטל מקל עץ שהיה בקרבתו והיכה בו את הבחור בגבו. בסיכום התסקיר, ציין שירות המבחן, כי נראה שהנאשם מתקשה להתמודד עם תנאי מעצרו ולהסתגל להם, כי הנאשם מודה בעבירה ומתחייב שלא לחזור ולבצע עבירות על החוק, וכי, נראה, כי מעצרו חידד עבורו את משמעות העבירה וחומרתה בעיני החוק. בסיומו של תסקיר, ולנוכח העובדה, כי הנער שוהה במעצר עד תום ההליכים, ציין שירות המבחן, כי אינו יכול לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו.

התסקיר בעניינו של הנאשם 5

הנאשם, כבן 21, סיים 12 שנות לימוד וטרם מעצרו עבד בשיפוצים. מדובר במשפחה לה 8 ילדים. שירות המבחן ציין, כי הנאשם לקח אחריות חלקית לביצוע העבירה, וטען, כי הוא לא היה מיוזמי הפעילות באירוע המתואר, וכי השתתפותו באירוע הייתה לאחר שנסחף ונגרר אחרי צעירים אחרים, עימם הוא היה בקשר. שירות המבחן המשיך וציין, כי הנאשם נוקט בשיטה קורבנית ביחס להרשעתו, וכי הוא הכחיש כל בעיה בתפקודו, והשליך את האחריות למעורבותו בעבירות לגורמים חיצוניים. בסיכום של תסקיר, התרשם שירות המבחן, כי מדובר בנאשם המתקשה לבחון באופן מעמיק וביקורתי את התנהגותו המכשילה וכן את דפוסי התנהגותו, ונוטה לעמדה קורבנית. שירות המבחן העריך, כי מדובר ברמת סיכון בינונית להישנות העבירות, וכי אין באפשרותו להמליץ על חלופה או שיקום במסגרת הקהילה, בשל אופי העבירה, חומרתה והתייחסותו של הנאשם לביצועה.

התסקיר בעניינו של הנאשם 6

הנאשם, כבן 19 ומשפחתו מונה 8 ילדים. אביו מרצה מאסר לתקופה ממושכת ואמו עקרת בית. טרם מעצרו עבד בחנות לחומרי בניין בירושלים. הנאשם טען, כי ביצע את העבירה מתוך לחץ ורצון לרצות את חבריו, ללא תכנון וחשיבה מקדימה על השלכת מעשיו. הנאשם מסר לשירות המבחן, כי לאחר שהגיע עם חבריו לטיילת, החלו חבריו להתנכל לעוברי אורח יהודים במקום, וכי הנאשם מתקשה לקבל אחריות להתנהלותו. כמו כן, התרשם שירות המבחן מנטייתו של הנאשם לטשטש ולערפל נסיבות ביצוע העבירות. שירות המבחן ציין, כי במצבים של לחץ חברתי ולצד אנשים מסוימים המצויים בסביבתו הקרובה, עלול הדבר לטשטש את גבולותיו הפנימיים ולגרום לכך שהנאשם יפעל באופן אימפולסיבי וללא חשיבה על השלכת מעשיו. בסיכומו של תסקיר, ביקש שירות המבחן להתחשב בגילו הצעיר ובהיעדר עבר פלילי, ואת חווייתו המרתיעה מהמעצר. שירות המבחן התרשם, כי ההליך המשפטי המתנהל נגד הנאשם, מהווה עבורו גורם הרתעתי משמעותי. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם עונש הרתעתי מוחשי, שיחדד עבורו את המחירים להתנהגותו ויהווה גורם מציב גבולות.

אין מחלוקת, כי יש מקום להרשעת הקטינים ולפיכך אני מרשיעם בעבירות בהן הודו.

הואיל ושניים מהנאשמים בתיק דנן הינם בגירים, נצעד לגביהם במתווה הקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין, ולאחר מכן, נגזור את דינם של הקטינים.

כפתח דבר, אציין, כי הרקע לעבירות אותן ביצעו הנאשמים הינו פגיעה בעוברי אורח יהודים בטיילת ארמון הנציב, וזאת הגם שחלק מב"כ הנאשמים ביקשו לטעון, כי אין מדובר בפגיעה על רקע זה.

כך, לדוגמא, באישום השני המתייחס גם לנאשם 6, החל הנאשם 1 להתגרות במתלונן בשאלה "האם אל אקצה שלנו או שלכם". אירוע זה התרחש 3 ימים לאחר האירוע הראשון, בו חברו הנאשמים 1, 2 ו-3 כדי לתקוף עוברי אורח יהודים בטיילת ארמון הנציב.

באישום השלישי, המתייחס גם לנאשם 5, מדובר במתלוננים שהיו בעלי חזות דתית והנאשם 5 הוא שביקש מהמתלונן להסתכל על אחד הנאשמים, והעיף את הכיפה של המתלונן מראשו. לאחר מכן, החלו הנאשמים האחרים לתקוף את המתלונן בבעיטות ובאגרופים, והוסיפו חטא על פשע כאשר היכו גם את המתלוננת.

הן לנאשם 5 והן לנאשם 6 מיוחסת עבירה אחת של פגיעה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 334+335(א)(2)+(3) לחוק העונשין, שהעונש הקבוע בצדה הינו 6 שנות מאסר.

הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירות אלה הינו כבודו, ביטחונו ושלמות גופו של אדם, ומידת הפגיעה הייתה חמורה יחסית.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, התביעה טענה, כי על בית המשפט לצאת עם מסר ברור וחד משמעי ולהחמיר בענישה

מעבר למה שהיה נגד כה.

ב"כ הנאשמים הציגו פסיקה בה הוטלו עונשים קלים יחסית, כמו ע"פ 3981/14, בו הוטל על קטין כבן 17 וחצי, בגין עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני, מאסר לתקופה של 10 חודשים (פורסם במאגרים ביום 3.8.14). במקרים אחרים הוטלו עונשים שכללו גם רכיב של עבודות שירות, לדוג' ע"פ 5469/13, (פורסם במאגרים ביום 13.4.14).

מאידך, בע"פ 167/13, **אבו זיאד נ' מדינת ישראל**, אישר בית המשפט העליון מאסר לתקופה של 30 חודש (בתוספת פיצוי), בגין הרשעה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (פורסם במאגרים ביום 14.8.13).

בע"פ 1679/05, **מדינת ישראל נ' שלאעטה**, אישר בית המשפט העליון מאסר לתקופה של שנתיים בגין עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, תוך שהוא מצוין שמדובר בעונש שנוטה לקולא (פורסם במאגרים ביום 22.12.15).

בת"פ 11953-10-13, **מדינת ישראל נ' אבו חלף** (פורסם במאגרים ביום 31.3.14), הטלתי על נאשם בגין עבירה של חבלה בכוונה מחמירה ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, מאסר לתקופה של 4 שנים, ובית המשפט העליון אישר עונש זה.

ניתן, אם כן, לומר, כי מנעד הענישה בעבירות אלה הינו מגוון.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט לתיקון 113 - הנאשם 5 הגיע עם הנאשמים האחרים לטיילת והיווה בורג מרכזי באירוע לאחר שביקש מהמתלונן להסתכל על אחד הנאשמים ולאחר מכן העיף את הכיפה מראשו, ותקף ביחד עם חבריו את המתלוננים.

לגבי נאשם 6, לא ברור מהאמור בכתב האישום אם הוא היה שותף לתכנון. מכל מקום, התביעה ביקשה להטיל עליו עונש קל יותר מהעונש שביקשה להטיל על הנאשמים 2, 3 ו-5. חלקם היחסי של הנאשמים 5 ו-6 היה קטן יותר מחלקם של הנאשמים האחרים, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות היה עלול להיות חמור יותר, ובכל מקרה, נגרם למתלוננים נזק מביצוע העבירה.

התביעה ביקשה לקבוע מתחם עונש שנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר לגבי הנאשמים 5 ו-6, ובהתייחס לסעיף 40יא (נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה), ביקשה התביעה להטיל על הנאשם 5, 27 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים, ועל הנאשם 6, דרשה התביעה להטיל מאסר לתקופה של 26 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי.

בנסיבות העניין, אני קובע, כי מתחם העונש ההולם לגבי הנאשמים 5 ו-6 יהיה בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה - למרות שאין מדובר בקטינים, הרי שהנאשמים 5 ו-6 הינם צעירים (הנאשם 5 כבן 21 והנאשם 6 כבן 19), הודו באשמה ואין להם עבר פלילי.

כבר נקבע לא אחת, כי כאשר מדובר על עבריינות המתבצעת על רקע אידיאולוגי-לאומני "נדחים שיקולי ענישה אחרים מפני שיקול ההרתעה", ע"פ 1163/07, אבו חד'ר נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים ביום 29.3.07), וראו גם ע"פ 9201/06, פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים ביום 6.3.07).

בשים לב לכך ולאמור בתסקירי שירות המבחן, אני מטיל על הנאשם 5 מאסר לתקופה של 20 חודש, ועל הנאשם 6 מאסר לתקופה של 18 חודש. המאסרים יחלו מיום מעצרם של הנאשמים, דהיינו מיום 23.7.15.

כמו כן, אני מטיל על הנאשמים 5 ו-6, מאסר על תנאי למשך 12 חודש, אולם הנאשמים לא יישאו בעונש זה, אלא אם כן יעברו תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורם על עבירה של פציעה חמורה בנסיבות מחמירות ויורשעו עליה.

אני מחייב את הנאשם 5 לפצות כל אחד מהמתלוננים באישום השלישי, בסך של 2,500 ₪, ואת הנאשם 6, אני מחייב בפיצוי למתלונן בסך 2,500 ₪. הסכומים יופקדו בקופת בית המשפט ויועברו למתלוננים על פי פרטים שתמסור התביעה.

מכאן נעבור לדון בעניינם של הקטינים 2, 3 ו-4, אשר, כידוע, לגביהם לא חל תיקון 113.

כבר נקבע לא אחת, כי "קטינות אינה יוצרת חסינות, ולעיתים שיקולים של הרתעה, מניעה ותגמול, עולים במשקלם על השיקול השיקומי. אכן, לעיתים הצורך למנוע את ביצוע העבירה בעתיד עולה במשקלו על הצורך לשקם את העבריין" (דברי כב' הנשיא א' ברק, בע"פ 8164/02, פלוני נ' מדינת ישראל, פד נח(3) עמ' 577).

תחילה נדון בעניינם של נאשם 4, שכזכור, הינו בן 17 ו-5 חודשים ואשר הורשע בגין חלקו באישום השני. בין היתר, היכה נאשם זה את המתלונן באמצעות מקל עץ בגבו. מבין כל הנאשמים, דרשה התביעה להטיל על הנאשם 4 את העונש הקל יותר (יחסית), והסתפקה בדרישה ל-18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. התביעה ביקשה להדגיש את האמור בתסקיר שירות המבחן, לפיו הודה הנאשם, כי הוא וחבריו תקפו בחור בעל חזות יהודית.

ב"כ הנאשם 4 ביקשה לקבוע, כי הנאשם 4 לא היה חלק מהתכנון, וציינה, כי לא נאמר בכתב האישום שהפנייה אל המתלונן נעשתה בשל היותו יהודי. כמו כן, ציינה, כי חלקו היה קטן יחסית, את הודאתו והיעדר עבר פלילי.

בשים לב לכך ולאמור בתסקיר שירות המבחן, אני מטיל על הנאשם 4 מאסר לתקופה של 16 חודש החל מיום מעצרו, דהיינו - 21.7.15.

כמו כן, אני מטיל על הנאשם 4 מאסר על תנאי למשך 12 חודש, אולם הנאשם לא יישאו בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה של פציעה חמורה בנסיבות מחמירות ויורשע עליה.

אני מחייב את הנאשם 4 לפצות את המתלון בסך של 2,500 ₪, סכום זה יופקד בקופת בית המשפט ויועבר למתלון לפי פרטים שתמסור התביעה.

אשר לנאשמים 2 ו-3, אשר הורשעו בכל שלושת האישומים.

התביעה דרשה להטיל על הנאשם 2 - 48 חודשי מאסר, ועל הנאשם 3 - 45 חודשי מאסר, מאחר, ולטענתה, חלקו של הנאשם 2 גדול יותר, אך, עיון בכתב האישום המתוקן מעלה, כי הנאשם 3 נגע בשוק רגליה של המתלוננת, עובדה שיש בה החמרה נוספת למעשיו.

באישום הראשון מדובר בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמורות, שהעונש הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר. הנאשמים 2 ו-3 הגיעו 3 פעמים לטיילת ארמון הנציב בירושלים והיו שותפים לאירוע תקיפה חמורים כלפי יהודים, אך ורק בשל היותם יהודים. הם היו שותפים לתכנון מוקדם ופגעו באנשים חפים מפשע על לא עוול בכפם, כאשר בחלק מהמקרים, קדמה לתקיפה התגרות מצדם של הנאשמים.

הנאשמים 2 ו-3 היו על סף בגירות בעת ביצוע העבירה, ובהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן, גדל הנאשם 3 בתנאים קשים. מאידך, ציין שירות המבחן, כי הנאשם 3 נטל אחריות חלקית בלבד על מעשיו.

בבואי לגזור את דינם של הנאשמים 2 ו-3, יש להתייחס לחומרת העבירות ולהיקפן, בהיותן על רקע גזעני. מאידך, אני מתחשב בגילם הצעיר, בהודאתם, בהיעדר עבר פלילי ובאמור בתסקירי שירות המבחן.

בשים לב לכך, אני מטיל על הנאשמים 2 ו-3 מאסר לתקופה של 40 חודש החל מיום מעצרו, דהיינו מיום 21.7.15.

מאסר על תנאי למשך 12 חודש, ואולם הנאשמים 2 ו-3 לא יישאו בעונש זה, אלא אם כן יעברו תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורם על עבירה של פציעה חמורה בנסיבות מחמירות, או חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ויורשע עליה.

כמו כן, אני מחייב את הנאשמים 2 ו-3 לפצות כל אחד מהמתלוננים בכל האישומים, בסך של 2,500 ₪. הסכומים יופקדו בקופת בית המשפט, ויועברו למתלוננים לפי פרטים שתמסור התביעה.

יש לשלוח העתק לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ו, 20 אפריל 2016, במעמד הצדדים.